

Arrest

nr. 341 009 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 4 juli 2023 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 18 december 2023 werd een verklaring tot wettelijke samenwoning die op 19 juni 2023 door verzoekster en F.D.Z werd afgelegd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge geregistreerd.

1.3. Verzoekster diende op 18 december 2023, in functie van haar Belgische partner, F.D.Z., een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in.

1.4. Op 5 juni 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Verzoekster diende op 8 juli 2024, in functie van haar Belgische partner, F.D.Z., een tweede aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in.

1.6. Op 3 december 2024 werd de wettelijke samenwoning door F.D.Z. eenzijdig beëindigd.

1.7. Op 24 januari 2025 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 8 februari 2025 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.07.2024 werd ingediend door:

*Naam: [A.]
Voorna(a)m(en): [K.]
Nationaliteit: Tunesië
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. Beide partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen: (...) b) met elkaar komen samenleven; (...)’.

Artikel 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of bij zich voegen.’

Betrokkene deed een aanvraag als wettelijk samenwonende van de Belgische onderdaan [D.Z.F.A.C.] (RR. [...]).

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning op 03.12.2024 éézijdig werd stopgezet te Brugge.

Aangezien er geen wettelijke band meer is tussen de aanvrager en de referentpersoon voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, juncto art. 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“1.1.

Dat de bestreden beslissing slechts een zeer summiere motivering inhoudt en enkel vermeldt dat uit het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning van verzoekster op 3 december 2024 éézijdig werd stopgezet, waardoor er geen wettelijke band meer zou bestaan tussen verzoekster en de referentpersoon.

Dat verweerder aan verzoekster geen bijkomende informatie heeft opgevraagd, niettegenstaande de verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd op 19 juni 2023 en verzoekster bijgevolg reeds meer dan anderhalf jaar samenwonend was met de referentpersoon, en de termijn van één jaar samenwoonst inmiddels reeds lange tijd verstreken was.

Dat wanneer verweerder dit wel zou gedaan hebben, hij zou vastgesteld hebben dat verzoekster het slachtoffer was van intra-familiaal geweld waarbij zij gewond raakte en zij enkele keren klacht heeft ingediend tegen haar wettelijke partner.

Ook na de eenzijdige beëindiging van de wettelijke samenwoning zag verzoekster zich genoodzaakt klacht in te dienen wegens belaging en bedreigingen door haar ex-partner.

Bovendien zou verweerder kunnen vaststellen hebben dat verzoekster aan het werk is, volledig instaat voor haar eigen onderhoud en over een ziekteverzekering beschikt.

Dat verweerder dan ook rekening diende te houden met de feiten waarvan verzoekster het slachtoffer was, haar doorgedreven integratie en de door haar opgebouwde sociale en economische banden in België.

Dat verweerder dit niet gedaan heeft en het dossier van verzoekster dan ook niet op een zorgvuldige wijze onderzocht en behandeld werd, zodat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel schendt en dient vernietigd te worden.

1.2.

Dat verweerder al evenmin gemotiveerd heeft waarom hij geen verdere info heeft opgevraagd bij verzoekster, zodat er tevens sprake is van een schending van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

1.3.

Dat verzoekster reeds enkele jaren in België verblijft, zij Nederlands spreekt, aan het werk is, over een grote vriendenkring en collega's beschikt, volledig geïntegreerd is, kortom haar leven alhier volledig opnieuw heeft opgebouwd.

Dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het EHRM voorts heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat i[n] het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

1.4.

Dat ten gevolge van de aan verzoekster betekende beslissing, zij niet in België kan verblijven, wat een verregaande ingreep is op haar recht op privéleven en derhalve een schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

1.5.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een privéleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemiets/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster woont al jaren in België, spreekt de taal, werkt, heeft een grote vriendenkring... zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft.

1.6.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het privéleven van verzoekster.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

1.7.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

2.1.1. De Raad merkt op dat, zoals verzoekster correct aangeeft, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar de artikelen 40ter, § 2, 1° en 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), geduid dat verzoekster in casu niet heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een verblijf in functie van F.D.Z., een Belgisch onderdaan, te worden toegelaten. Hij heeft hierbij uiteengezet dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning op 3 december 2024 door F.D.Z. eenzijdig werd beëindigd. Hij heeft aangegeven dat er hierdoor geen wettelijke band meer bestaat tussen verzoekster en de persoon in functie van wie de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd ingediend. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeksters overtuiging dat de motivering summier is en dat verweerder haar niet om verdere inlichtingen heeft verzocht doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.1.2. De door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht moet, in voorliggende zaak, worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster een recht op verblijf liet gelden in functie van F.D.Z., een Belgisch onderdaan. Verweerder diende dus na te gaan of verzoekster aantoonde dat aan de door de wetgever gestelde vereisten om een dergelijk recht op verblijf te kunnen genieten is voldaan. In dit verband moet erop worden gewezen dat uit artikel 40ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt dat er slechts een recht op verblijf kan worden erkend ten aanzien van verzoekster indien zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleidt of zich bij hem voegt. Verweerder stelde, na verificatie van het Rijksregister, vast dat de referentiepersoon op 3 december 2024 eenzijdig de wettelijke samenwoning met verzoekster verbrak en concludeerde bijgevolg correct dat verzoekster, aangezien zij niet langer een geregistreerd partnerschap met een Belgisch onderdaan heeft en niet langer met haar voormalige partner samenleeft, niet aan de vereiste voorwaarden voldoet om een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie te genieten. Deze vaststelling wordt door verzoekster overigens niet betwist. Dat verzoekster aan het werk is, volledig instaat voor haar eigen onderhoud en over een ziekteverzekering beschikt, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoekster voert aan dat verweerder heeft nagelaten bijkomende informatie op te vragen, waardoor hij er niet van op de hoogte was dat zij het slachtoffer was van intrafamiliaal geweld, waarbij zij gewond raakte, en dat zij enkele keren klacht indiende tegen haar voormalige Belgische partner. Hiermee lijkt zij een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren. In dit verband dient te worden geduid dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden; informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige, beslissing kan afhouden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126; HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38). De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat, indien zij bijkomend zou zijn gehoord, nog nuttige inlichtingen had kunnen verstrekken waarvan verweerder nog niet op de hoogte was en die hem ertoe hadden kunnen brengen anders te beslissen of de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet te nemen. Verzoeksters uiteenzetting dat zij het slachtoffer is van intrafamiliaal geweld is immers irrelevant voor het besluitvormingsproces van verweerder, daar dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij geen partnerrelatie meer heeft met de referentiepersoon en zich bijgevolg niet in de

toepassingsvoorwaarden bevindt van artikel 40ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Haar toelichting dat zij geïntegreerd is en sociale en economische banden opbouwde in het Rijk is evenzeer irrelevant. Om een recht op verblijf in functie van een Belgisch onderdaan te kunnen erkennen dient te worden aangetoond dat er een Belgisch onderdaan is die wordt begeleid of vervoegd en het staat niet ter discussie dat verzoekster, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, geen familielid, in de zin van artikel 40ter, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, was van een Belgisch onderdaan.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat ze is genomen op grond van onjuiste gegevens.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, al dan niet in combinatie met de hoorplicht, of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

2.1.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij enig gezinsleven in België heeft dat door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Uit de voorgaande bespreking is immers al gebleken dat verzoekster niet langer een gezinscel vormt met F.D.Z., die eenzijdig een einde stelde aan hun wettelijke samenwoning. Verzoekster toont evenmin aan dat enig aspect van haar privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, door de bestreden beslissing zou worden aangetast. Hierbij moet worden geduïd dat de bestreden beslissing verzoekster niet verhindert om de banden met haar, naar eigen zeggen, uitgebreide kennissenkring en collega's in het Rijk te onderhouden. Opdat een vreemdeling vriendschapsbanden zou kunnen onderhouden met personen in België dient hij niet tot een verblijf, op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in het Rijk te worden toegelaten. Verzoekster kan deze relaties trouwens ook perfect verderzetten vanuit het buitenland door korte wederzijdse bezoeken of door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen. Zij gaat met er haar bewering dat zij ondertussen reeds enkele jaren in België verblijft, volledig geïntegreerd is, Nederlands spreekt, aan het werk is en haar leven alhier volledig opnieuw heeft opgebouwd ook aan voorbij dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat een einde wordt gesteld aan enig bestaand recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en er dus niet kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een echte inmenging in haar privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen en na een belangenafweging. Verzoeksters theoretische beschouwingen inzake de interpretatie van artikel 8 van het EVRM en haar verwijzingen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake gevestigde vreemdelingen zijn daarom in deze niet dienstig. De Raad benadrukt bovendien dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat in voorliggende zaak niet kan worden geconcludeerd dat dergelijke buitengewone omstandigheden bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er kan bijgevolg niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder rustte die zou verhinderen dat hij de bestreden beslissing nam, dan wel dat deze beslissing disproportioneel zou zijn.

Er dient ook op te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. De bestreden beslissing, die louter een antwoord vormt op een verblijfsaanvraag, maakt op zich geen einde aan welk privé- of familieleven dan ook.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat zou kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK